[Cat/Cast] Les eleccions del 28-A i l'acció política de l'Esquerra Independentista

ENDAVANT :: 26/04/2019

Creemos que, sea qué sea el resultado este 28-A, es un paso atrás en la lucha por la autodeterminación y para hacer frente al sistema capitalista patriarcal.

Catala

El pròxim diumenge 28 d'abril, l'estat espanyol celebra unes eleccions generals i unes d'autonòmiques al País Valencià. Endavant OSAN volem compartir una lectura de la situació política i unes reflexions sobre com respondre a l'escenari que sorgeixi del 28-A.

Un escenari de reassentament de l'estat

El règim polític ha superat i absorbit l'auge electoral del 2015 de les forces que es reclamaven partidàries d'un canvi polític en profunditat. Cal recordar que aquestes forces, enteses en la seva globalitat, van acabar accedint al poder, de manera exclusiva o en aliança amb el PSOE, en la totalitat de les institucions interiors dels Països Catalans sota dominació espanyola. Així mateix, l'estat ha aconseguit neutralitzar l'embat rupturista plantejat l'octubre del 2017 per una marea de milions de persones que van desbordar els plantejaments processistes al Principat.

Malgrat que el joc electoral és de resultat incert, amb la irrupció de l'extrema dreta, la disputa de diverses hegemonies al si de l'independentisme o la revàlida a la qual se sotmeten les forces «del canvi», el joc polític de fons és el d'una maniobra de reassentament de l'estat, de moment exitosa.

No només ningú no amenaça a curt termini la unitat de l'estat o la continuïtat del règim polític, sinó que, a més, el règim i el nacionalisme espanyol han aconseguit reconduir el centre de gravetat de l'agenda política cap a posicions més recentralitzadores i antisocials.

Tot i això, persisteixen els elements i les contradiccions que poden permetre a mitjà termini tornar a plantejar un embat amb més èxit i més intensitat que el dels darrers anys, però aquests elements i aquestes contradiccions no es dirimeixen en l'escenari del 28-A, sinó en la mobilització i l'autoorganització social que es pugui generar com a resposta al nou escenari polític, sigui quin sigui.

La irrupció de l'extrema dreta

VOX juga un paper instrumental als interessos de l'estat en aquest procés de reassentament. Eixamplant l'espai polític per l'extrema dreta ha aconseguit que es reconstruís el joc d'alternances dels partits del règim i, alhora, ha aconseguit rebaixar els posicionaments rupturistes en favor d'un reagrupament de les esquerres i del nacionalisme perifèric de forma subordinada al PSOE.

El PSOE ha exhibit explícitament la seva estratègia de vot útil antiVOX: és a dir, davant l'amenaça de l'extrema dreta, reforçar el flanc de centreesquerra del règim polític. Això, entre altres coses, vol dir aparcar tota perspectiva de canvi.

El desacomplexament del discurs de l'extrema dreta és una realitat. I això és l'avantsala de l'empitjorament de les condicions de vida, en primera instància de les persones migrades i de les dones treballadores, d'un repunt de l'ofensiva espanyolista i del creixement de les agressions feixistes. No podem obviar l'amenaça que suposa, i per això no podem donar validesa als missatges electoralistes que, mb la intenció d'explotar la por a VOX, fan creure que és possible derrotar l'extrema dreta simplement anant a votar.

Combatre VOX alimentant l'estratègia del PSOE no només no és combatre VOX, sinó que és insuflar-li aire i convertir l'extrema dreta en alternativa al govern. Per a combatre l'extrema dreta cal combatre els fonaments de les seves propostes i retornar el centre de gravetat de l'agenda política a posicions més favorables a la ruptura. Això no es pot fer des del joc parlamentari, sinó que només es pot fer des de la mobilització i l'autoorganització social. Per acabar amb els sistemes d'explotació i de dominació, cal posar la vida al centre.

Candidatures independentistes: avenç tàctic o oportunisme polític?

A diferència d'anteriors eleccions, les candidatures independentistes no afronten aquests comicis amb cap objectiu tàctic per a fer avançar l'autodeterminació. Els objectius de les candidatures independentistes es redueixen al joc de les cadires i al combat per l'hegemonia en diversos sectors socials ja independentistes.

Les propostes que aquestes candidatures fan en matèria d'autodeterminació són, al nostre entendre, una mostra d'oportunisme polític. Són propostes que no estan fetes amb l'objectiu de ser materialitzades, perquè no és possible materialitzar-les, sinó d'aplegar el màxim vot possible en detriment de les altres candidatures independentistes.

L'obertura d'una taula de negociació sobre l'autodeterminació no és possible. L'independentisme no té la capacitat de coacció necessària per a fer seure tot el poder polític i econòmic de l'estat a negociar l'aspecte més innegociable de tots els seus principis. Si la podia arribar a tenir, la va perdre després de la derrota tàctica de la tardor del 2017 i l'hivern del 2018.

El bloqueig del Congrés espanyol no és possible. Els dos blocs dibuixats mediàticament, el PSOE i la dreta espanyolista, són en realitat un únic bloc. Són el bloc del 135, el bloc del 155, el bloc de la monarquia i el bloc dels interessos intocables de l'Ibex 35.

Les candidatures independentistes a les eleccions del 28-A només poden aspirar a disputar petits espais de poder polític o d'hegemonies regionals. És a dir, el resultat de l'independentisme el 28-A no té cap rellevància real en l'avenç de la lluita per l'autodeterminació.

En canvi, creiem que el plantejament de campanya de les candidatures independentistes aprofundeix negativament en alguns plantejaments erronis. Confondre estat i govern. Confondre estat i dreta espanyolista. Confondre la correlació de forces amb l'aritmètica

parlamentària. Situar la participació electoral normalitzada com l'únic instrument per avançar. Creure que és possible avançar cap a la independència mentre es continua fent política i preservant els interessos autonomistes. Pensar que l'origen i la solució del conflicte nacional passa per una modificació del tarannà no dialogant de l'estat. Continuar fabricant missatges i solucions simplistes i emocionals.

Forces «del canvi»: d'impugnar el règim a ser el soci menor del PSOE

L'actual dinàmica política porta a moure el centre de l'agenda política cap a posicions més recentralitzadores i més antisocials. Una mostra d'això és com en una dècada s'ha passat de la pretensió de l'autonomisme de compartir sobirania amb l'estat, a fixar totes les demandes per a poder rebre més diners de l'estat.

Aquesta dinàmica també ha arrossegat les candidatures «del canvi», des de Podem i l'espai dels comuns fins a Compromís i Més. Si el 2014 es presentaven com a candidatures que impugnaven el règim del 78 i que en la qüestió nacional proposaven una redistribució en profunditat a curt termini del poder territorial, el 2019 se situen com un puntal per a sostenir l'alternativa de centreesquerra i autonomista dins el mateix règim.

És cert que la posició del 2014 es basava en una estratègia que no descartava una victòria electoral d'aquestes opcions a escala estatal, mentre que el 2019 les seves perspectives electorals es limiten a l'opció de ser un dels possibles socis de govern del PSOE. Però convé no oblidar que en les eleccions del 2015 aquestes opcions polítiques van assolir quotes de poder molt importants en les diferents institucions interiors dels Països Catalans.

L'acció institucional d'aquestes candidatures és la mostra més clara dels límits que el règim ha situat. No s'ha forçat cap canvi polític estructural ni s'ha pogut ni tan sols recuperar la capacitat de negociació autonòmica o d'inversió social de fa poques dècades. Aquests nous límits posen fi a les aspiracions històriques de l'autonomisme d'un aprofundiment descentralitzador en clau federal, i també a les aspiracions històriques del progressisme de convertir el marc constitucional en una garantia de progrés social.

L'aposta dels dirigents d'aquest espai polític ha estat la de reinventar-se com a garantia que el PSOE compleix el seu programa social per escorar l'agenda política cap a l'esquerra. Això suposa renunciar a qualsevol plantejament rupturista. I també suposa assumir la plena integració en el règim del 78 i en el marc autonòmic, i acceptar-ne els límits. És a dir, situar l'horitzó polític d'una gestió honesta de les lleis constitucionals i estatutàries com a horitzó màxim de la justícia social i de les llibertats nacionals.

Quina acció política en clau rupturista era possible davant d'aquestes eleccions?

Ni l'esquerra independentista ni la unitat popular hem pogut fer una intervenció clara i a l'ofensiva en aquesta convocatòria electoral. No revelem cap secret si afirmem que les dificultats per a restablir una estratègia política efectiva després de la tardor del 2017 també afecten de ple el nostre moviment.

A Endavant no creiem que la tasca de l'Esquerra Independentista en aquestes eleccions fos construir una oferta electoral més dins les actuals candidatures independentistes i/o «del

canvi», perquè a la pràctica no s'hauria pogut abstraure de les dinàmiques descrites anteriorment ni hauria servit per a obrir espais polítics nous amb recorregut.

L'única alternativa que creiem que hauria pogut afrontar les eleccions del 28-A des d'una posició d'ofensiva política era que l'independentisme jugués a fons la carta del boicot electoral. El boicot a unes eleccions és una eina de lluita i d'acumulació de forces igual d'important que presentar-se a unes eleccions o que altres formes de desobediència civil. El boicot a unes eleccions pot prendre diferents formes: campanya per a l'abstenció, candidatura absentista, vot nul, objecció de consciència a formar part de l'administració electoral, etc.

El boicot electoral està més que justificat des del punt de vista democràtic, especialment després de l'1 d'octubre i de la repressió que l'ha seguit. Les eleccions no poden ser legítimes si determinats drets democràtics no poden ser aplicats, malgrat que les candidatures que els defensen guanyin aquestes eleccions.

Aquesta eina de lluita és una assignatura pendent de l'independentisme. I això és una mostra més de com l'independentisme governamental no és capaç d'assumir una estratègia rupturista i vol continuar la línia contradictòria de trencar amb l'estat tot conservant l'autonomia.

Endavant OSAN vam proposar, el novembre del 2015, que la unitat popular llancés la proposta de boicotejar les eleccions estatals de, desembre de, 2015 com una estratègia per a donar continuïtat als resultats de les autonòmiques del 27-S. Gran part de l'independentisme, però, estava més preocupat per garantir que Artur Mas i la vella Convergència continuessin al comandament del procés que no per intensificar el pols per a l'autodeterminació. Quan, el 27 d'octubre, el govern de l'estat va convocar eleccions autonòmiques fent servir l'article 155, s'obria una gran possibilitat d'articular el boicot electoral, que va ser ràpidament liquidada pel sobiranisme governamental. Davant la disjuntiva de sostenir de manera testimonial la idea del boicot amb el conseqüent risc de quedar anul·lats políticament, l'Esquerra Independentista vam optar, amb el suport explícit de la nostra organització, per participar en els comicis del 21-D. Va ser una decisió que, vistos els resultats del «govern efectiu», ens genera dubtes de si va ser encertada.

Com podem afrontar l'escenari post 28A?

Ja hem expressat més amunt que creiem que, sigui quin sigui el resultat aquest 28-A, és un pas enrere en la lluita per l'autodeterminació i per plantar cara al sistema capitalista patriarcal. El nostre objectiu no són els resultats d'aquesta nit electoral, sinó la construcció d'una acció política que pugui condicionar tant l'acció de l'estat com els plantejaments en replegament de les candidatures independentistes i/o «del canvi», i que passi, així, a l'ofensiva política.

L'objectiu de tota acció política el podem resumir en intentar evitar que tanquin des de dalt tot allò que el poble ha obert des de baix en els darrers anys. I fer-ho amb l'aprenentatge dels encerts i dels errors de la darrera etapa política.

Som plenament conscients que l'acció política que creiem que el moment demana no es pot

dur a terme només des d'una organització en solitari, i menys des d'una organització modesta com la nostra. Aquesta acció política només podrà ser fèrtil si implica tots els sectors socials que han impugnat el règim i l'estat en diverses mobilitzacions els darrers anys als Països Catalans.

Seguint el fil de totes les reflexions fetes en aquest comunicat, proposem cinc eixos de treball que han de permetre respondre a l'escenari que sorgeixi de les eleccions del 28-A:

Treballar per l'èxit de les candidatures municipalistes d'unitat popular a les eleccions del 26-M. Davant d'unes autonomies bloquejades per la impotència a l'hora d'exercir l'autodeterminació o pels límits imposats per la recentralització, caldrà desplaçar el centre gravitatori de l'audàcia en política institucional a les institucions locals.

Impulsar una agenda de mobilitzacions socials al voltant de demandes bàsiques per a una vida digna de les classes treballadores i de les dones treballadores. Aquesta agenda mobilitzadora ha de cercar agregar un gruix important de les classes populars i ha de servir per tornar a plantejar l'antagonisme entre les demandes populars i la defensa tancada que tot el sistema polític fa dels interessos del capital.

Avançar cap a la creació d'un programa feminista d'unitat popular que posi la vida al centre i que garanteixi la millora de les condicions materials de vida de les dones treballadores. Només un moviment feminista fort i organitzat, reflex de les mobilitzacions del 8 de març, pot fer front a l'auge del masclisme i del feixisme.

Generar una gran campanya antirepressiva que visualitzi com la repressió de baixa intensitat està afectant centenars de persones i com en aquesta repressió hi participen tots els aparells de l'estat i es manté inamovible governi qui governi. Alhora, la campanya ha de servir per a generar una autoorganització popular que permeti fer front a l'elevació del llindar d'autoritarisme que estan construint els aparells repressius de l'estat.

Impulsar una acció política a escala nacional en defensa del dret d'autodeterminació que permeti començar a posar les bases d'una alternativa política a l'autonomisme al País Valencià i a les Illes, i d'un desbordament del bloqueig del sobiranisme governamental al Principat.

Països Catalans, 26 d'abril de 2019

Castellano

El próximo domingo 28 de abril, el estado español celebra unas elecciones generales y autonómicas al País Valencia.

Endavant OSAN queremos compartir una lectura de la situación política y unas reflexiones sobre como responder al escenario que surja del 28-A.

Un escenario de reasentamiento del estado

El régimen político ha superado y absorbido el auge electoral del 2015 de las fuerzas que se reclamaban partidarias de un cambio político en profundidad. Hay que recordar que estas fuerzas, entendimientos en su globalidad, acabaron accediendo al poder, de manera exclusiva o en alianza con el PSOE, en la totalidad de las instituciones interiores de los Países Catalanes bajo dominación española. Así mismo, el estado ha conseguido neutralizar el embate rupturista planteado el octubre del 2017 por una marea de millones de personas que desbordaron los planteamientos procesistes al Principado.

A pesar de que el juego electoral es de resultado incierto, con la irrupción de la extrema derecha, la disputa de varias hegemonías al si del independentismo o la reválida a la cual se someten las fuerzas «del cambio», el juego político de fondo es el de una maniobra de reasentamiento del estado, de momento exitosa.

No solo nadie amenaza a corto plazo la unidad del estado o la continuidad del régimen político, sino que, además, el régimen y el nacionalismo español han conseguido reconducir el centro de gravedad de la agenda política hacia posiciones más recentralitzadores y antisociales.

Aun así, persisten los elementos y las contradicciones que pueden permitir a medio plazo volver a plantear un embate con más éxito y más intensidad que lo de los últimos años, pero estos elementos y estas contradicciones no se dirimen en el escenario del 28-A, sino en la movilización y la autoorganización social que se pueda generar como respuesta al nuevo escenario político, sea qué sea**.**

La irrupción de la extrema derecha

VOX juega un papel instrumental a los intereses del estado en este proceso de reasentamiento. Ensanchando el espacio político por la extrema derecha ha conseguido que se reconstruyera el juego de alternancias de los partidos del régimen y, a la vez, ha conseguido rebajar los posicionamientos rupturistas en favor de un reagrupamiento de las izquierdas y del nacionalismo periférico de forma subordinada al PSOE.

El PSOE ha exhibido explícitamente su estrategia de voto útil antiVOX: es decir, ante la amenaza de la extrema derecha, reforzar el flanco de centro-izquierda del régimen político. Esto, entre otras cosas, quiere decir aparcar toda perspectiva de cambio.

El desacomplejamiento del discurso de la extrema derecha es una realidad. Y esto es la antesala del empeoramiento de las condiciones de vida, en primera instancia de las personas migradas y de las mujeres trabajadoras, de un repunte de la ofensiva españolista y del crecimiento de las agresiones fascistas. No podemos obviar la amenaza que supone, y por eso no podemos dar validez a los mensajes electoralistas que, con la intención de explotar el miedo a VOX, hacen creer que es posible derrotar la extrema derecha simplemente yendo a votar.

Combatir VOX alimentando la estrategia del PSOE no solo no es combatir VOX, sino que es

insuflarle aire y convertir la extrema derecha en alternativa al gobierno. Para combatir la extrema derecha hay que combatir los cimientos de sus propuestas y devolver el centro de gravedad de la agenda política a posiciones más favorables a la ruptura. Esto no se puede hacer desde el juego parlamentario, sino que solo se puede hacer desde la movilización y la autoorganización social. Para acabar con los sistemas de explotación y de dominación, hay que posar la vida al centro.

Candidaturas independentistas: adelanto táctico u oportunismo político?

A diferencia de anteriores elecciones, las candidaturas independentistas no afrontan estos comicios con ningún objetivo táctico para hacer avanzar la autodeterminación. Los objetivos de las candidaturas independentistas se reducen al juego de las sillas y al combate por la hegemonía en varios sectores sociales ya independentistas.

Las propuestas que estas candidaturas hacen en materia de autodeterminación son, a nuestro entender, una muestra de oportunismo político. Son propuestas que no están hechas con el objetivo de ser materializadas, porque no es posible materializarlas, sino de reunir el máximo voto posible en detrimento de las otras candidaturas independentistas.

La apertura de una tabla de negociación sobre la autodeterminación no es posible. El independentismo no tiene la capacidad de coacción necesaria para hacer sentar todo el poder político y económico del estado a negociar el aspecto más innegociable de todos sus principios. Si la podía llegar a tener, la perdió después de la derrota táctica del otoño del 2017 y el invierno del 2018.

El bloqueo del Congreso español no es posible. Los dos bloques dibujados mediáticamente, el PSOE y la derecha españolista, son en realidad un único bloque. Son el bloque del 135, el bloque del 155, el bloque de la monarquía y el bloque de los intereses intocables del Ibex 35.

Las candidaturas independentistas a las elecciones del 28-A solo pueden aspirar a disputar pequeños espacios de poder político o de hegemonías regionales. Es decir, el resultado del independentismo el 28-A no tiene ninguna relevancia real en el adelanto de la lucha por la autodeterminación.

En cambio, creemos que el planteamiento de campaña de las candidaturas independentistas profundiza negativamente en algunos planteamientos erróneos. Confundir estado y gobierno. Confundir estado y derecha españolista. Confundir la correlación de fuerzas con la aritmética parlamentaria. Situar la participación electoral normalizada como el único instrumento para avanzar. Creer que es posible avanzar hacia la independencia mientras se continúa haciendo política y preservando los intereses autonomistas. Pensar que el origen y la solución del conflicto nacional pasa por una modificación del talante no dialogante del estado. Continuar fabricando mensajes y soluciones simplistas y emocionales.

Fuerzas «del cambio»: de impugnar el régimen a ser el socio menor del PSOE

La actual dinámica política puesta a mover el centro de la agenda política hacia posiciones

más recentralitzadores y más antisociales. Una muestra de esto es cómo en una década se ha pasado de la pretensión del autonomismo de compartir soberanía con el estado, a fijar todas las demandas para poder recibir más dinero del estado.

Esta dinámica también ha arrastrado las candidaturas «del cambio», desde Podamos y el espacio de los comunes hasta Compromís y Más. Si el 2014 se presentaban como candidaturas que impugnaban el régimen del 78 y que en la cuestión nacional proponían una redistribución en profundidad a corto plazo del poder territorial, el 2019 se sitúan como un puntal para sostener la alternativa de centreesquerra y autonomista dentro del mismo régimen.

Es cierto que la posición del 2014 se basaba en una estrategia que no descartaba una victoria electoral de estas opciones a escala estatal, mientras que el 2019 sus perspectivas electorales se limiten a la opción de ser uno de los posibles socios de gobierno del PSOE. Pero conviene no olvidar que en las elecciones del 2015 estas opciones políticas lograron cuotas de poder muy importantes en las diferentes instituciones interiores de los Países Catalanes.

La acción institucional de estas candidaturas es la muestra más clara de los límites que el régimen ha situado. No se ha forzado ningún cambio político estructural ni se ha podido ni siquiera recuperar la capacidad de negociación autonómica o de inversión social de hace pocas décadas. Estos nuevos límites ponen fin a las aspiraciones históricas del autonomismo de una profundización descentralizadora en clave federal, y también a las aspiraciones históricas del progresismo de convertir el marco constitucional en una garantía de progreso social.

La apuesta de los dirigentes de este espacio político ha sido la de reinventarse como garantía que el PSOE cumple su programa social para escorar la agenda política hacia la izquierda. Esto supone renunciar a cualquier planteamiento rupturista. Y también supone asumir la plena integración en el régimen del 78 y en el marco autonómico, y aceptar los límites. Es decir, situar el horizonte político de una gestión honesta de las leyes constitucionales y estatutarias como horizonte máximo de la justicia social y de las libertades nacionales.

Qué acción política en clave rupturista era posible ante estas elecciones?

Ni la izquierda independentista ni la unidad popular hemos podido hacer una intervención clara y a la ofensiva en esta convocatoria electoral. No revelamos ningún secreto si afirmamos que las dificultades para restablecer una estrategia política efectiva después del otoño del 2017 también afectan de pleno nuestro movimiento.

Endavant no creemos que la tarea de la Esquerra Independentista en estas elecciones fuera construir una oferta electoral más dentro de las actuales candidaturas independentistas y/o «del cambio», porque a la práctica no se habría podido abstraer de las dinámicas descritas anteriormente ni habría servido para abrir espacios políticos nuevos con recorrido.

La única alternativa que creemos que habría podido afrontar las elecciones del 28-A desde

una posición de ofensiva política era que el independentismo jugara a fondo la carta del boicot electoral. El boicot a unas elecciones es una herramienta de lucha y de acumulación de fuerzas igual de importante que presentarse a unas elecciones o que otras formas de desobediencia civil. El boicot a unas elecciones puede tomar diferentes formas: campaña para la abstención, candidatura absentista, voto nulo, objeción de conciencia a formar parte de la administración electoral, etc.

El boicot electoral está más que justificado desde el punto de vista democrático, especialmente después del 1 de octubre y de la represión que lo ha seguido. Las elecciones no pueden ser legítimas si determinados derechos democráticos no pueden ser aplicados, a pesar de que las candidaturas que los defienden ganen estas elecciones.

Esta herramienta de lucha es una asignatura pendiente del independentismo. Y esto es una muestra más de como el independentismo gubernamental no es capaz de asumir una estrategia rupturista y quiere continuar la línea contradictoria de romper con el estado conservando la autonomía.

Endavant OSAN propusimos, el noviembre del 2015, que la unidad popular lanzara la propuesta de boicotear las elecciones estatales de, diciembre de, 2015 como una estrategia para dar continuidad a los resultados de las autonómicas del 27-S. Gran parte del independentismo, pero, estaba más preocupado para garantizar que Artur Mas y la vieja Convergència continuaran al mando del proceso que no para intensificar el pulso para la autodeterminación. Cuando, el 27 de octubre, el gobierno del estado convocó elecciones autonómicas usando el artículo 155, se abría una gran posibilidad de articular el boicot electoral, que fue rápidamente liquidada por el soberanismo gubernamental. Ante la disyuntiva de sostener de manera testimonial la idea del boicot con el consecuente riesgo de quedar anulados políticamente, el Esquerra Independentista optamos, con el apoyo explícito de nuestra organización, para participar en los comicios del 21-D. Fue una decisión que, vistos los resultados del «gobierno efectivo», nos genera dudas de si fue acertada.

Cómo podemos afrontar el escenario puesto 28A?

Ya hemos expresado arriba que creemos que, sea qué sea el resultado este 28-A, es un paso atrás en la lucha por la autodeterminación y para hacer frente al sistema capitalista patriarcal. Nuestro objetivo no son los resultados de esta noche electoral, sino la construcción de una acción política que pueda condicionar tanto la acción del estado como los planteamientos en repliegue de las candidaturas independentistas y/o «del cambio», y que pase, así, a la ofensiva política.

El objetivo de toda acción política lo podemos resumir al intentar evitar que cierren desde arriba todo aquello que el pueblo ha abierto desde bajo en los últimos años. Y hacerlo con el aprendizaje de los aciertos y de los errores de la última etapa política.

Somos plenamente conscientes que la acción política que creemos que el momento pide no se puede llevar a cabo solo desde una organización en solitario, y menos desde una organización modesta como la nuestra. Esta acción política solo podrá ser fértil si implica todos los sectores sociales que han impugnado el régimen y el estado en varias

movilizaciones los últimos años en los Países Catalanes.

Siguiendo el hilo de todas las reflexiones hechas en este comunicado, proponemos cinco ejes de trabajo que tienen que permitir responder al escenario que surja de las elecciones del 28-A:

Trabajar por el éxito de las candidaturas municipalistas de unidad popular a las elecciones del 26-M. Ante unas autonomías bloqueadas por la impotencia a la hora de ejercer la autodeterminación o por los límites impuestos por la recentralització, habrá que desplazar el centro gravitatorio de la audacia en política institucional a las instituciones locales.

Impulsar una agenda de movilizaciones sociales alrededor de demandas básicas para una vida digna de las clases trabajadoras y de las mujeres trabajadoras. Esta agenda mobilitzadora tiene que buscar agregar un grosor importante de las clases populares y tiene que servir para volver a plantear el antagonismo entre las demandas populares y la defensa cerrada que todo el sistema político hace de los intereses del capital.

Avanzar hacia la creación de un programa feminista de unidad popular que pose la vida al centro y que garantice la mejora de las condiciones materiales de vida de las mujeres trabajadoras. Solo un movimiento feminista fuerte y organizado, reflejo de las movilizaciones del 8 de marzo, puede hacer frente al auge del machismo y del fascismo.

Generar una gran campaña antirepressiva que visualice como la represión de baja intensidad está afectando centenares de personas y como en esta represión participan todos los aparatos del estado y se mantiene inamovible gobierne quién gobierne. A la vez, la campaña tiene que servir para generar una autoorganización popular que permita hacer frente a la elevación del umbral de autoritarismo que están construyendo los aparatos represivos del estado.

Impulsar una acción política a escala nacional en defensa del derecho de autodeterminación que permita empezar a posar las bases de una alternativa política al autonomismo en el País Valenciano y en las Islas, y de un desbordamiento del bloqueo del sobiranismegubernamental al Principado.

Países Catalanes, 26 de abril de 2019

---

https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-les-eleccions-del